

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 24—30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2024

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπο 4.00μμ—6.00μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ, Λουκ. 18: 18-27 7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τά Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο για νά μάθουν για τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ <i>Αγ. Αικατερίνης, Μεγαλομάρτυρος</i>	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία 10.00 πμ—Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΠΕΜΤΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ	★ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ 8.00—9.00μμ στο Hall τις Ἐκκλησίας.
ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ <i>Ἀγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου</i>	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	Ἐυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή— Ἐφεσ. 2: 4-10 Ἐυαγγέλιο— Λουκ. 18: 35-43

Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος

Γεννήθηκε στήν Βηθσαϊδά τῆς Γαλιλαίας, στά παράλια τῆς Τιβεριάδος. Ἦταν παιδί τοῦ Ἰωῆ καί ἀδελφός τοῦ Σίμωνος Πέτρου καί ψαῖς μαζί μέ τόν ἀδελφό του καί τούς Ἰάκωβο καί Ἰωάννη. Ἐχοντας πνευματικές ἀναζητήσεις ἀκολουθεῖ τόν παρθενικό βίο καί ἀργότερα μαθητεύει πλησίον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἀπό τόν ὁποῖον δέχεται τήν μαρτυρία περὶ τοῦ Ἰησοῦ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀνδρέας πρῶτος ἀποδέχεται τήν κλήση τοῦ Χριστοῦ προσκαλώντας μαζί του καί τόν ἀδελφό του Πέτρο. Μετά τήν ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου ἐπιστρέφουν στήν ἀλεία, ἀπό τήν ὁποία ὁ Χριστός τούς καλεῖ νά γίνουν μαθητές του. Αὐτοί τόν ἀκολουθοῦν ἀφήνοντας συγγενεῖς καί ἔργα ἴα.

Ὁ Ἀνδρέας κατεῖχε ξεχωριστή θέση ἀνάμεσα στοὺς μαθητές κι αὐτό φαίνεται καί ἀπὸ τό γεγονός, ὅτι ὅταν κάποιοι Ἕλληνες ζήτησαν νά δοῦν τόν Χριστό, ἀπευθύνθηκαν στόν Φίλιππο καί αὐτός μέ τήν σειρά του στόν Ἀνδρέα, ὁ ὁποῖος καί τούς προσήγαγε στόν Χριστό. Μετά τήν Πεντηκοστή ὁ Πρωτόκλητος κήρυξε στήν Βιθυνία, στήν περιοχή τῆς Μαύρης Θάλασσας, στήν Προποντίδα καί τό Βυζάντιο, στήν Σκυθία (Βόρεια παραλία τῆς Μαύρης Θάλασσας), Σκωτία (σύμφωνα μέ τοπική παράδοση), Θράκη, Μακεδονία, Θεσσαλία, Πελοπόννησο καταλήγοντας στήν Πάτρα. Ἐδῶ κήρυξε τό εὐαγγέλιο καί ἐπιτέλεσε πλῆθος σημείων. Ἡ θεραπεία τῆς Μαξιμίλλας συζύγου τοῦ ἀπόντος Ρωμαίου ἄρχοντος καί διοικητοῦ Αἰγεάτη καθώς καί τοῦ ἐμπόστου δούλου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγεάτη, Στρατοκλῆ, ἔγινε αἰτία νά πιστεύσουν στόν Χριστό. Ὁ Αἰγεάτης ἐπιστρέφοντας φυλάκισε τόν Ἀπόστολο καί τόν καταδίκασε σέ σταυρικό θάνατο.

Στήν φυλακή ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας χειροτονεῖ πρῶτο ἐπίσκοπο Πατρῶν τόν Στρατοκλῆ. Τό 62 μ. Χ. σέ ἡλικία 80 ἐτῶν καί στόν τόπο ὅπου εὑρίσκεται ὁ ἐπώνυμος τοῦ Ἀγίου Ναός τόν σταυρώνουν μέ καρφία στόν σταυρό καί σύμφωνα μέ μία παράδοση μέ τό κεφάλι πρὸς τό ἔδαφος. Οἱ πατρινοὶ ἐπαναστατοῦν ζητώντας νά ἐλευθερωθεῖ, ἀλλά ὁ Ἅγιος τούς ἐξηγεῖ, ὅτι γι' αὐτόν ὁ θάνατος εἶναι χαρά καθώς ἔτσι θά βρεθεῖ πιό κοντά στό Θεό. Ὁ Αἰγεάτης ἀνακαλεῖ τήν καταδίκη ἀπό φόβο,

ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἀρνεῖται. Καθὼς βρίσκεται στίς τελευταῖες του στιγμές συμβουλεύει τοὺς χριστιανούς νά εἶναι στερεωμένοι στήν πίστη, συγχωρεῖ τοὺς σταυρωτές, εὐλογεῖ ὅλους καί παραδίδει τήν ἀγία ψυχή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Οἱ πατρινοὶ τὸν ἐνταφίασαν στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ὅπου ἀργότερα οἰκοδομήθηκε Ναός πάνω στόν τάφο τοῦ Ἀγίου. Ὁ Αἰγεάτης παραφρόνησε καί μέ τό ἄλογο του μαζί πέφτει ἀπὸ κάποιο ὑψηλό σημεῖο (πιθανόν τὰ Ψηλαλῶνια) καί αὐτοκτονεῖ.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶναι ὁ μοναδικός ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητές πού ὄχι μόνον κήρυξε ἀλλὰ καί μαρτύρησε στήν κυρίως Ἑλλάδα καί αὐτό ἀποτελεῖ μεγάλη τιμή, εὐλογία ἀλλὰ καί εὐθύνη γιά τήν πατρίδα μας καί περισσότερο γιά ὅσους κατοικοῦν στήν περιοχή τῶν Πατρῶν. Εἶναι ὁ πολιοῦχος τῶν Πατρῶν καί ἰδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Λείψανα τοῦ Πρωτοκλήτου μεταφέρθηκαν στήν Κωνσταντινούπολη τό 357 ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου, Αὐγουστάλιου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Πέντε αἰῶνες ἀργότερα ὁ Αὐτοκράτορας Βασιλείος Α΄ ὁ Μακεδών (867-886) προσκύνῃσε Λείψανα τοῦ Ἀποστόλου στήν Πάτρα. Τό 1462 ἐξαιτίας τοῦ τουρκικοῦ κινδύνου μεταφέρθηκε ἡ Τιμία Κάρα ἀπὸ τὸν Δεσπότη τοῦ Μωρέως Ὡμαῖ Παλαιολόγο στήν Ρώμη καί παραδόθηκαν στόν Πάπα Πίο τόν Β΄.

Τόν Νοέμβριο τοῦ 1847 ἓνας Ρῶσος Πρίγκηπας, ὁ Ἀνδρέας Μουράβιεφ δώρησε στήν πόλη τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου τεμάχιο δακτύλου χειρός τοῦ Ἀγίου. Ὁ Μουράβιεφ εἶχε λάβει τό παραπάνω ἱερό Λείψανο ἀπὸ τὸν Καλλίνικο, πρῶτον Ἐπίσκοπο Μοσχονησιῶν, ὁ ὁποῖος μόνաζε τότε στό Ἅγιο Ὅρος.

Κυριακή ΙΓ' Λουκᾶ, Λουκ. 18, 18-27

Ὁλοκληρωμένοι ἢ μισοὶ χριστιανοί;

Εἶναι συμπαθὴς ἡ περίπτωση τοῦ Ἰουδαίου ἄρχοντα πού ἔχοντας τηρήσει ἀπὸ τὴ νεότητά του ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ, τί τοῦ μένει ἀκόμη νά κάνει γιά νά ἐξασφαλίσῃ τὴν αἰωνιότητα. Καί ὁ Ἰησοῦς, γνωρίζοντας πολὺ καλὰ τί κρατᾷ συνήθως τὸν ἄνθρωπο γερὰ δεμένο στὴ γῆ, τοῦ ἀπαντᾷ: « Ἐνα σοῦ λείπει ἀκόμη, πούλησε τὴν περιουσία σου καὶ δώσε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς• ἔτσι θὰ ἔχεις θησαυροὺς στὸν οὐρανό, κι ἔλα νά με ἀκολουθήσεις στὸ δύσκολο δρόμο τοῦ σταυροῦ».

Δὲν χωράει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἰουδαῖος αὐτὸς ἄρχοντας ἦταν εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον τηροῦσε τὸ Νόμο κι εἶχε μέσα του τὴν ἐπιθυμία τῆς τελειότητος. Ὁ Νόμος ὅμως τῆς Π. Διαθήκης καταλήγει, ὀλοκληρῶνεται καὶ κορυφῶνεται στὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει τὴν ἀπόλυτη ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Κι ἡ ἀπαίτηση αὕτη δὲν συνίσταται μόνο στὴν τήρηση τῶν βασικῶν ἐντολῶν ἀλλὰ στὴν πλήρη ἀποδέσμευση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ἀπὸ ὅ,τι τὸν κρατᾷ κολλημένο στὸ χῶμα ἀφ' ἑνὸς καὶ στὸ ὀλοκληρωτικὸ δέσιμό του στὸ Θεό, ἀφ' ἑτέρου. Ἡ στάση τοῦ πλούσιου αὐτοῦ Ἰουδαίου πού λυπήθηκε βαθύτατα γιά τὴν ὑπόδειξη τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔφυγε μὴ μπορώντας νά τὴν ἀκολουθήσῃ, δείχνει πόσο δύσκολο εἶναι νά δοθεῖ κανεὶς ὀλοκληρωτικὰ στὸ Θεό. Κι ἀκόμη μαρτυρεῖ πόσο εὐκόλο εἶναι νά δημιουργεῖ μιὰ ψεύτικη ἱκανοποίηση μέσα στὴν συνειδηση τοῦ ἀνθρώπου, ἱκανοποίηση πού προέρχεται ἀπὸ τὴν τήρηση ὀρισμένων, ἔστω βασικῶν ἐντολῶν.

Πιστεύει κανεὶς πολὺ γρήγορα ὅτι ξόφλησε τοὺς λογαριασμοὺς του μέ τὸ Θεὸ μέ τὸ νά τηρήσῃ μερικὲς τυπικὲς διατάξεις, μέ τὸ νά ἀκολουθήσῃ κανονικὰ ὅλες τὶς νηστείες, μέ τὸ νά ἐκκλησιάζεται πυκνὰ, μέ τὸ νά μὴν εἶναι παραβάτης τῶν βασικῶν ἐντολῶν. Σὲ μιὰ κρίσιμη ὅμως στιγμὴ τῆς ζωῆς του πού καλεῖται νά διαλέξῃ ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ στὰ χρήματά του, ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ στὴν κοινωνικὴ ἢ ἐπαγγελματικὴ θέση του, ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἐπίγειους δεσμούς του, δὲν θυσιάζει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ γιά τὸ Θεό, ἀποδείχνοντας ἔτσι ὅτι ἡ θρησκευτικότητά του καλύπτει ἓνα μόνο μέρος τῆς ζωῆς του, αὐτὸ πού φαίνεται ἐξωτερικὰ, κι ὄχι τὸ σύνολό της, κι ὄχι ὅλο τὸ βάθος της• ὅτι συνίσταται στὴν ἀνῶδυνη τήρηση ἐντολῶν κι ὄχι στὴν ὀδυνηρὴ ὑποταγὴ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου στὴν ἀπόλυτη ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν κατηγορεῖ τὸν εὐσεβῆ συνομιλητὴ του γιά ὅ,τι ἔκανε, ἀλλὰ γιά ὅ,τι παρέλειψε νά κάνει• δὲν τὸν κατακρίνει γιά τὶς ἀρετὲς του, ἀλλὰ γιατί βλέπει ὅτι αὐτὲς δὲν ἐντάσσονται στὸ ὀλοκληρωτικὸ δόσιμό του στὸ Θεὸ κι εἶναι μεμονωμένες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του, ἂν καὶ- κατὰ πάντα- σωστὲς καὶ ἀξίεπαινες. Βλέπει ἀκόμη ὅτι ἡ θρησκευτικότητά του δὲν συνδέεται ἄμεσα μέ τὴ ζωὴ του μέσα στὴν κοινωνία• ὅτι ὁ δρόμος πού τὸν φέρνει στὸ Θεὸ δὲν περνáει μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν καὶ δὲν διασταυρῶνεται μέ τοὺς δρόμους τῶν συνανθρώπων του. Εἶναι ἓνας μονόδρομος πού ἐξασφαλίζει τὴν ἱκανοποίησιν μέσα στὴ συνειδησή του, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται συμβιβασμούς, ὑποκρισίες καὶ ψευτιές.

Στὴν περικοπὴ μᾶς ὑπογραμμίζονται τρεῖς κυρίως ἀλήθειες:

1) Ὁ Θεός, ὅπως ἀποκαλύπτεται στὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχει ἀπόλυτη ἀπαίτηση ἀπ' ὅλους, χωρὶς συμβιβασμούς καὶ μονόπλευρες ἐκδηλώσεις• ζητáει ὀλόκληρο τὸν ἄνθρωπο κι ὄχι μόνο μερικὲς θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις, μερικὲς ἀρετὲς του, μερικὴ τήρησιν τῶν ἐντολῶν του.

2) Ἐκεῖνο πού ἐμποδίζει τὸ ὀλοκληρωτικὸ δόσιμό τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ προσκόλλησιν στὸν ἐπίγειο θησαυρισμό.

3) Αὐτὸ πού φαίνεται δύσκολο γιά τὸν ἄνθρωπο, νά εἶναι δηλ. ὄχι μερικὰ ἀλλὰ ὀλοκληρωτικὰ δοσμένος στὸ Θεό, γίνεται εὐκόλο μέ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ βίωση καὶ ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς χάριτος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἐὰν «τὰ ἀδύνατα γιά τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ γιά τὸ Θεό», τότε ἂς μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ἡ ὀλοκληρωτικὴ ὑποταγὴ τοῦ ἀνθρώπου στὸ Θεὸ εἶναι πράγμα ἀκατόρθωτο καὶ ἀπραγματοποίητο.

--